Η κατάσταση που καλείται το σύνολο της κοινωνίας να διαχειριστεί σήμερα είναι εξαιρετικά κρίσιμη. Οι κυρίαρχοι θεσμοί αδυνατούν πλέον να δώσουν τη λύση στην κρίση που με καρκινικό τρόπο διαλύει τον κοινωνικό ιστό, κάνοντας εμφανές ότι η σωτηρία του συστήματος περνά μέσα από τη θυσία της κοινωνίας. Η πραγματικότητα που έχει δημιουργήσει το διεθνές χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο, μαζί με τους κρατικούς σχηματισμούς που το ενισχύουν, οδηγεί με γεωμετρική πρόοδο στην επιβολή ενός διαρκούς ολοκληρωτισμού και η κατάσταση εξαίρεσης έχει καταστεί πλέον ο κανόνας της νέας διακυβέρνησης.

Η Ελλάδα αποτελεί σίγουρα ένα μέρος αυτού του πειραματισμού. Η κυβέρνηση του Σύριζα, μετά την κατάπτυστη πρόταση των θεσμών, πήρε την απόφαση για τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος «ως συνέχιση της διαπραγμάτευσης με άλλα μέσα». Αυτό βέβαια αποδεικνύει και την αποτυχία κάθε «έντιμου συμβιβασμού» που με εκκωφαντικό τρόπο διακηρυσσόταν ως λύση μέχρι σήμερα. Βαδίζοντας στη λογική του θατσερικού δόγματος «δεν υπάρχει εναλλακτική», η επιβολή των όρων του «ρεαλισμού» καθορίζει μια παθητικοποίηση της κοινωνίας και μια προσπάθεια εξανδραποδισμού της ζωής. Ο «ρεαλισμός» της διαρκούς φτωχοποίησης, της ανεργίας, της μη ελπίδας ,της οριστικής εγκατάλειψης κάθε έννοιας ευτυχίας, των πολέμων και της καταστολής είναι μακριά από τη δική μας λογική. Η κοινωνία οφείλει όχι απλώς να δει πίσω από την κλειστή πόρτα των αποφάσεων, αλλά να τις σπάσει.

Η διάλυση των καπιταλιστικών υποσχέσεων, η αδυναμία συγκρότησης μιας αφήγησης που να δίνει προοπτικές στο σύστημα, οι εμφύλιοι που ξεσπούν με πρωτόγνωρη ευκολία και αναμοχλεύουν τα σύνορα και τις διευθετήσεις που έκτισαν οι διεθνείς συμβάσεις αμέσως μετά τον πόλεμο έχουν μια κοινή συνισταμένη: Ότι το κράτος δεν μπορεί πλέον να διευθετήσει τους όρους της ζωής. Κι αυτό το κράτος θέλει να διαχειριστεί ο Σύριζα σήμερα. Μόνο που το κάνει χρησιμοποιώντας εκείνες τις έως πρότινος κυρίαρχες σημασίες που οδήγησαν στην κατάρρευση το ίδιο το σύστημα που τις εξέθρεψε. Δεν πάτησε καθόλου στη διάλυση της ιδεολογίας της προόδου, διατήρησε στο ακέραιο τη φιλολογία της ανάπτυξης, συνεχίζει να μιλά για παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας, και όλα αυτά ενδεδυμένα με τον μανδύα ενός ψευτοπατριωτισμού, ο οποίος στην παρούσα κατάσταση μπορεί να οδηγήσει σε αμφίβολα αποτελέσματα.

Το δημοψήφισμα που αποφάσισε ο Σύριζα δεν έχει να κάνει σε τίποτα με τις αρχές της

άμεσης δημοκρατίας γιατί το καθιστά σε εργαλείο πίεσης για τους κυβερνητικούς χειρισμούς με το διευθυντήριο της Ευρώπης. Δεν περιέχει τη διαβούλευση, τη συζήτηση, τα επιχειρήματα, τη συμμετοχή της κοινωνίας, την ισότητα, αλλά αντίθετα, οριζόμενο από την εξουσία, τοποθετεί το ερώτημα στα δικά της μέτρα επιδιώκοντας μια νέα συμφωνία για το περιεχόμενο της οποίας η κοινωνία παραμένει στη θέση του θεατή.

Σήμερα χρειάζεται μια εκ νέου προσήλωση στις αξίες μιας διαφορετικής πολιτικής και κοινωνικής συγκρότησης στη βάση της άμεσης δημοκρατίας, της αυτοοργάνωσης και της διαρκούς αυτοθέσμισης που θα γκρεμίσει τους όρους του «δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική» και της προσήλωσης σε έναν ατέρμονο και απονενοημένο οικονομισμό. Η νέα παραγωγική συγκρότηση δεν μπορεί να στηριχθεί στην έννοια της ανάπτυξης αλλά της πλήρους και απόλυτης υπέρβασης του μοντέλου της καπιταλιστικής συγκρότησης, με βάση την αυτοδιαχείριση, τη συνεργατική δομή, τη δυνατότητα των ανθρώπων να μπορούν οι ίδιοι να ορίσουν τις ζωές τους. Δεν μας ενδιαφέρει το νόμισμα που θα αποτελέσει μέρος μιας εθνικής αφύπνισης, ούτε φυσικά μπορούμε να υποστηρίξουμε ένα νόμισμα μέρος της χρηματοπιστωτικής επέκτασης σε κάθε πτυχή της ζωής. Θέλουμε να σκεφτόμαστε το νόμισμα στις πραγματικές του διαστάσεις, ως ένα εργαλείο ανταλλαγής με κύρια λειτουργία του τις κοινωνικές ανάγκες και διευκολύνσεις.

Ως μέρος του κινήματος για μια πραγματική κοινωνική και κινηματική ρήξη με την διεθνοποιημένη χρηματοπιστωτική δικτατορία (που εξορίζει κάθε έννοια πολιτικής για να βάλει στην θέση της την στυγνή διαχείριση των χρηματικών ποσοτήτων ως κυρίαρχη κοινωνική σχέση), οφείλουμε να συμμετάσχουμε στην διερεύνηση των δρόμων που οδηγούν σ΄ αυτή τη ρήξη.

Στις σημερινές συνθήκες και σε πραγματικό χρόνο δεν μπορούμε να μείνουμε αδιάφοροι μπροστά στην πόλωση που εκτυλίσσεται εν όψει του δημοψηφίσματος.

Από τη μια το ΝΑΙ είναι ο οριστικός εγκλωβισμός στα μέτρα και στα σταθμά του διευθυντηρίου πιστοποιώντας μια μακροχρόνια υποταγή με μια κοινωνία φοβισμένη και ηττημένη, που σύντομα θα καλεστεί και θα αναγκαστεί να σηκώσει το βάρος του ίδιου της του ευτελισμού ορίζοντάς τον ως νέα κανονικότητα.

Απ΄ την άλλη σε σχέση με το ΟΧΙ, η κυβέρνηση προσπαθεί με κάθε τρόπο να το περιορίσει στα όρια μιας νέας συμφωνίας, δείγματα της οποίας καταγράφονται ήδη σε 47 σελίδες, με την επίκληση του εύπεπτου και “παντός καιρού” πατριωτικού καθήκοντος.

ΟΜΩΣ, αυτή η πόλωση έχει ξεπεράσει τους υπολογισμούς και τις προθέσεις της κυβέρνησης, συνεπώς και το ίδιο το ερώτημα του δημοψηφίσματος..Η καθολική επίθεση που δέχτηκε απ΄ έξω απ΄ το διευθυντήριο και από μέσα απ΄ το σύστημα των προθύμων με πολιορκητικό κριό τα ΜΜΕ, άλλαξε τους όρους του ερωτήματος, καθιστώντας το πιο ριζικό: ΝΑΙ ή ΟΧΙ στην Ε.Ε. και το ευρώ. Προς αυτή την κατεύθυνση πάρθηκαν όλα τα μέτρα για την οικονομική ασφυξία, εν μέσω απειλών και τελεσιγράφων δημοσιονομικής προσαρμογής.

Η προσπάθεια της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ να συγκεράσει τις κοινωνικές ανάγκες με τους ισχυρούς του χρήματος εξάντλησε τα όριά της, δηλώνοντας ρητά πως “δυο καρπούζια δεν χωράνε κάτω απ΄ την ίδια μασχάλη”. Δεν μπορεί να πατάει σε δυο βάρκες όπως συνήθιζε να κάνει τόσα χρόνια όσο ήταν στην θέση της αντιπολίτευσης.

Την Κυριακή, ανεξάρτητα απ΄ το αποτέλεσμα και με την προϋπόθεση ότι εμμένει στο ερώτημα, το ΟΧΙ δεν είναι εύκολα διαχειρίσιμο απ΄αυτούς που ανέλαβαν να το θέσουν και με την σειρά του απειλεί κι αυτό να ξεπεράσει τους υπολογισμούς και τις προθέσεις της κυβέρνησης. Το γεγονός ότι το χρησιμοποιεί και το εντάσσει στους όρους της διαπραγμάτευσης με το διευθυντήριο, επιβεβαιώνει την δυσκολία διαχειρισιμότητας του ΟΧΙ.

Η πόλωση που έχει προκληθεί ανοίγει δρόμους απελευθέρωσης και παγίωσης ενός κοινωνικού δυναμικού απρόβλεπτου αλλά και ικανού να φέρει στο προσκήνιο πολλαπλασιαστικά τις δυνατότητες των κινημάτων των τελευταίων χρόνων, που ασφυκτιούσαν ή οπισθοχωρούσαν μπροστά στην δυναμική της εκπροσώπησης, της ανάθεσης και της ελπίδας. Είναι η δυνατότητα πού απλώνεται στα κινήματα να πάρουν μέρος στην μάχη όχι πια συμβολικά αλλά ουσιαστικά, σηκώνοντας αυτόνομα κι ακηδεμόνευτα το βάρος και την ευθύνη του πολέμου κατά του ολοκληρωτισμού του χρήματος που για τα αφεντικά δεν είναι μόνο το γενικό ισοδύναμο των εμπορευμάτων, αλλά το γενικό ισοδύναμο των ανθρωπίνων σχέσεων, της ίδιας της ζωής.

Δεν μπορούμε να μείνουμε αμέτοχοι ή ουδέτεροι μπροστά σ΄ αυτή την κινηματική δυνατότητα που ξεπηδά μέσα απ΄ αυτή την πόλωση, γιατί ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε σε πραγματικό χρόνο εκεί που ελεύθερο δημόσιο και κοινωνικό αντιμάχεται την αγορά και το κράτος

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ